

A DEPECHE MODE-KATALÓGUS.

ZENE, TÖMEGEKNEK.

DEPECHE MODE

Spirit

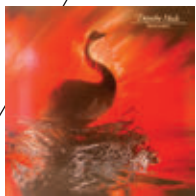
(2017)

SYNTHPOP

Az új DM-lemezről csak a tények: a 12 számú, közel ötvenperces LP-re három dalt írt társszerzőkkel Dave Gahan, egyet pedig a fő dalszerzővel, Martin Gore-ral közösen jegyeznek. James Ford dance-producer nem vitte el a zenekart kortárs elektróba és a dalok a korábbiaknál erősebben politikus hangvételűek.

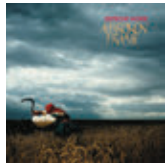
HA CSAK A DEPECHE MODE UTOLSÓ TIZENÖT ÉVÉT ISMERNÉM, ZAVARBAN LENNÉK ANNAK AZ ÁLLÍTÁSNAK A HALLATÁN, HOGY EZ A POPZENETÖRTÉNET LEGUTÓBBI KÖZEL NÉGY ÉVTIZEDÉNEK EGYIK KULCSGYÜTTÉSE. PERSZE OTT VAN MINDEN MÁS IS, AMI KORÁBBAN TÖRTÉNT: ÍME, A RECORDER DEPECHE MODE-KATALÓGUSA AZ ÖSSZES FONTOS, NAGYSZERŰ, KORSZAKALKOTÓ ÉS FELEJTHETŐ TÉTELLEL. AZ APROPÓ A FRISS, TIZENNEGYEDIK DEPECHE MODE-ALBUM, A MÁRCIUSBAN KIADOTT *Spirit*, AMELYNEK TURNÉJÁN AZ ANGOL ZENEKAR BUDAPESTET IS ÚTBA EJTI, HOGY MÁJUS 22-ÉN FELLÉPJEN A GROUPAMA ARÉNÁBAN.

NÉMETH RÓBERT.

Speak & Spell (1981)

A Depeche Mode sok minden miatt különleges zenekar. Most éppen nem arra a kétségtelen tényre gondolunk, hogy például sosem lett igazi próféta a saját hazájában, Nagy-Britanniában, hanem arra, hogy olyan együttes, amelynek történetében az első lemez után azonnal fejezhetár következett. A könnyed, játékos, slágeres *Speak & Spell*re az album megjelenése után kilépő, addig viszont a zenekar irányvonalát döntően meghatározó Vince Clarke stílusa és szerzői attitűdje nyomja rá a bélyegét. A könnyűkező Clarke ezt a hangütést vitte tovább későbbi zenekaraiba, többek közt a Yazoo-ba és az Erasure-be is.

A Broken Frame (1982)

A Clarke kiválása után triófelállásban rögzített *Törött keret* (ennél képszerűbb, beszédesebb címet a jóisten sem tudott volna adni neki) igazi tranziens, és mint ilyen, „kicsit ilyen, kicsit olyan” album. És – attól eltekintve, de nyugodtan mondhatjuk, hogy azzal együtt is, hogy nem kifejezetten, sőt kifejezetten nem egységes – ihletett munka, sőt egysesen titkos kedvenc Depeche Mode-lemeze. A hangsúly inkább a sötétebb dalok, mint a *Leave In Silence*, vagy a *My Secret Garden* felé billen, de az olyan számokkal, mint a *The Meaning Of Love* még mindig jelen van az egészen korai hangütés is. Ezen a lemezen hallhatjuk az életmű egyik legcsillogóbb gyöngyszemét, az albumzáró *The Sun & The Rainfall*.

Construction Time Again (1983)

A harmadik LP címe és a borítón a havas hegycsúcson kalapácsot emelő ember képe és figurája egyértelműen jelez egyfajta irányt. Az album – az első, amelyen a DM-diszkográfiába a *Get The Balance Right* című, sorlemezen nem szereplő 1983-as kislemezzel becsatlakozott Alan Wilder teljes jogú tagként szerepel – Martin Gore ihletadó 1983-as Einstürzende Neubauten-koncertélménye után mindenféle zajokkal és zörejekkel az ipari zene hatásait viseli. A *Construction Time Again* mindemellett a kvartett egyik legszínesebb stúdióalbuma: a skála a *More Than A Party* zakatolásától a *Love In Itself* jazzes felhangjait, és az *Everything Counts* melodikás popjait ível.

A LEGTÖBB ZENERAJONGÓT

Some Great Reward

(1984)

Ugyan a *Construction Time Again*t már Berlinben, a Hansa Tonstúdióban keverte

a zenekar és hűséges producerük, kiadóvezetőjük, Daniel Miller, az egy évvel később elkészített *Some Great Reward* Martin Gore-ék első nagylemeze, amit teljes egészében a nyugatberlini kulthelyszínen rögzítettek. Ez volt az az album, amely első ízben rakta fel egységesen azt a *soundot* és *visiont* a palettára, amelyekből a későbbi évek egyre erősödő DM-kultusza táplálkozhatott. Az imidzset, a frizurákat, a színeket, a hangulatokat, a hangzásokat, a témákat. Mindezek mellett ez volt a kvartett első mérhető amerikai sikere is – a lemez Top 100-ba került és platina lett.

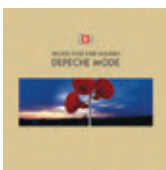

Black Celebration

(1986)

1985 ugyan nem maradt Depeche-lemez nélkül, ekkor jelent meg a zenekar addigi pályafutását

keresztmetsző *Singles 81-85* című válogatás, két új dallal, a *Shake The Disease*-zel és az *It's Called The Heart*-tal – ennek turnéján léptek fel először Budapesten, a Volán-pályán –, de ez volt az első év, amikor nem jelent meg sorlemez. A következő évben azonban egy minden értelemben, minden addiginál feketébb és sötétebb tónusú anyagot kaptak a rajongók, amely csúcsra járatta a zenekar körüli dark-kultuszt és végképp kontinentális sztár státuszba emelte Dave Gahanékat.

Music For The Masses

(1987)

„Azért választottuk ezt a lemezcímet, mert annyian mondogatták nekünk, hogy kommerszebb zenét kellene csinálnunk” – nyilatkozta

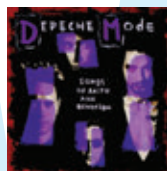
a *Music For The Masses* ironikus címéről Andy Fletcher. A valódi irónia persze az, hogy ezzel a nem kifejezetten popos, viszont hatalmas slágereket [*Behind The Wheel, Strangelove, Never Let Me Down Again*] tartalmazó letisztult LP-vel lett a Depeche Mode interkontinentális sztár, és saját ambícióikon túl, főleg a Tears For Fears és Peter Gabriel felől érkező Dave Bascombe producernek köszönhetően, jelzők nélküli popzenekar.

Violator

Egyfelől a *Violator* az első poszt-Vince Clarke-korong, amelynek dalai nem a Martin Gore által legyártott/

meghangszerelt demókra épülnek – Alan Wilder kérésére a szöke dalszerző csupán felskiccelt dalvázlatokat rakott össze, amikhez Wilder és a *Violator* társproducere, a kilencvenes évek egyik legfontosabb stúdióembere, Flood kíséreltezzett hangzásokkal és hangszerelésekkel. Másfelől és összességében: a *Violator* a tökélyre csiszolt, csúcsra járatott, csúcsra emelt, esszenciális, világhódító Depeche Mode, a zenekar történetének legsikeresebb kislemez-dalaival [*Personal Jesus, Enjoy The Silence*].

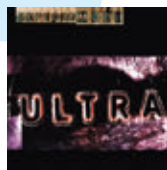

Songs Of Faith And Devotion

(1993)

Ha a *Violator* a tökéletes, esszenciális Depeche, akkor a három év szünet után megjelent *Songs Of*

Faith Of Devotion (az együttes *Achtung Baby*-je) a grandiózus, sötét Mode-szörnyeteg, az a magaslati pont, az a súlyos feszültségekből összefeszülő pillanat, ami megelőlegezi a zuhanást is. Mire elkészült a lemez, és főleg mire lement a turné, az, hogy az egymással már alig-alig kommunikáló, súlyos alkoholproblémákkal küzdő Gore, a drogfüggő Gahan, és az együttest a hátán cipelő Wilder továbbra is egy zenekarban zenéljenek, többé nem volt opció. Alan Wilder 1995-ben elhagyta a hajót.

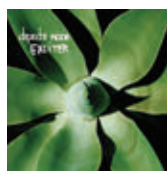

Ultra

(1997)

Ahhoz képest, hogy Dave Gahan majdnem behalt egy heroin-túladagolásba, hogy a zenekar elvesztette azt az embert, aki

meghatározta a hangzást, és hogy talán az is kérdéses volt, lesz-e még valaha Depeche Mode, a trió nem sülydelt el és az *Ultra* kifejezetten élvezetes lett – főleg így, húsz év távlatból, még akkor is, ha a Mode-ultrák egy részének a megjelenéskor lehetett némi hiányérzete. A Bomb The Bass-vezér, Tim Simenon produceri irányításával elkészített új album részben őrzi a hagyományokat, azonban reagál is a jelen időre (már csak a producer személyével is), főleg a kortárs elektronikus tánczenére, miközben olyan nagyjágyúk vendégszerepelnek rajta, mint Doug Wimbish basszusgitáros, vagy a Can legendája, a nemrég elhunyt Jaki Liebezeit. Az *Ultra* turnéján jelentek meg első ízben kíségitőzenészek a Depeche Mode színpadán.

Exciter

(2001)

Azzal, hogy Alan Wilder távozása után már nem volt olyan tagja a zenekarnak, akinek *belsőként* koherens víziója lett

volna a formáció hangzásáról, a sounddesign, a hangkép megalkotása az éppen aktuális producer kezébe került. Itt ez az ember az LFO-ból, és a főleg Björk-albumok felől ismerős (2014-ben elhunyt) Mark Bell volt, aki ugyan tisztességes munkát végzett, ám ez is kevés volt ahhoz, hogy ne ez a korrektil összerakott, többnyire finom és éteri, de főként unalmas lemez legyen az első *nem nagyon fontos* Depeche Mode-album, sőt a teljes diszkográfia egyik leggyengébb darabja.

Playing The Angel

(2005)

Ez egy újabb *első* lemez a zenekar pályafutásában: az első album, amelyen az énekes, Dave

Gahan dalszerzőként szerepel, az első, amelyen nem-DM-tagok is dalszerzői kreditet kaptak – és az első, amelynek Ben Hillier (Blur, Suede, Elbow) a producere. Az *Exciternél* zajosabb és dinamikusabb LP – és akkor a most következőket majd nem ismétljük el az újabb sorlemezek bekezdéseiben is – ismét olyan lemez, ami inkább csak azoknak fontos, akik már szeretik a Depeche Mode-ot, de nincs olyasfajta jelen idejű relevanciája, mint a zenekar csúcskorszakában született legfontosabb albumoknak. Viszont ez az egyik értékelhető poszt-Alan Wilder-kiadvány.

Sounds Of The Universe

(2009)

Ez pedig az egyik olyan Depeche-album, amit legfeljebb a fanatikus rajongás menthet meg.

Amúgy szinte semmi. Amíg az ugyancsak a komfortzónán belül mozgó, négy évvel korábbi lemezzel ki tudunk egyezni, addig az *Univerzum hangjai* – amelyre Dave Gahan ismét írt dalokat, összesen hármat, és amelyet ismét Ben Hillier jegyez producerként – a semmiből a semmibe tartanak; a lemez úgy biztonsági játék, hogy még a *majdnem olyan, mint megnyugtató és nosztalgikus* érzését se nagyon sugározza.

Delta Machine

(2013)

A négy évvel ezelőtt megjelent legutóbbi korong – aminek ismét Ben Hillierrel, és hosszú évek

után újra a keverést vezénylő Flooddal futottak neki –, ugyan nem szolgál annyi emlékezetes dallal, mint a 2005-ös *Playing The Angel*, mégis ez az utolsó másfél évtized, de így is mondhatjuk: az új évezred talán legizgalmasabb Depeche-lemeze. A zenekar, ha nem is öles léptekkel hagyja el a biztonságot jelentő territóriumot, és nem is alkot nagyot, de legalább kísérletet tesz arra, hogy változtasson a jótékony unalmat permeterző modus operandin.

ÉS POPZENÉSZT ÉRJÜK EL HAVONTA. ÉRD EL ŐKET TE IS.

HIRDETÉS.
SZPONZORÁCIÓ.
BRANDED CONTENT.

Bit.ly/RechtHirdetes